तावूचतुर्नारदं नैतद्भगवन् पूर्व्वकर्म्मकर्त्रादिभिर्व्विशिष्टस्य पन्था उपदृश्यते समर्थाय वा आवाञ्च सख्यं परस्परेणोपगतौ ।

तच्चावधानतो ह्युत्कृष्टमधरोत्तरं परिभ्रष्टं नारदस्त्वेवमुक्तः श्लोकत्रयमपठत् । १२०५०

क्रूरः कौरव्य मृदवे मृदुः क्रूरे च कौरव । साधुश्चासाधवे साधुः साधवेनाप्नुयात् कथं ।

कृतं शतगुणं कुर्य्यान्नास्ति देवेषु निर्णयः । श्रीशीनरः साधुशीलो भवतो वै महीपतिः ।

जयेत् कदर्य्यं दानेन सत्येनानृतवादिनं । क्षमया क्रूरकर्म्माणमसाधुं साधुना जयेत् ।

तदुभावेव भवन्तावुदारौ य इदानीं भवद्भ्यामन्यतमः सोऽपसर्पतु एतद्वै निदर्शनमित्युक्त्वा तूष्णीं नारदो बभूव ।

एतच्छ्रुत्वा तु कौरव्यः शिविं प्रदक्षिणं कृत्वा पन्थानं दत्त्वा बहुकर्म्मभिः प्रशस्य प्रययौ । तदेतद्राज्ञो महाभाग्यमित्युक्त्वा नारदः । १२२५५

इतिश्री महाभारते आरण्यपर्व्वणि मार्कण्डेयसमास्यापर्व्वणि शिविमहाभाग्यकथने चतुर्नवत्यधिकशततोऽध्यायः ॥ १९४ ॥

॥ मार्कण्डेय उवाच ॥ इदमन्यच्छ्रूयतां ययातिर्नाहुषो राजा राज्यस्थः पौरजनावृत आसाञ्चक्रे गुर्व्वर्थी ब्राह्मण उपेत्य अब्रवीत् भो राजन् गुर्व्वर्थं भिक्षेयं समयादिति ॥ राजोवाच ॥ ब्रवीतु भगवान् समयमिति ।

॥ ब्राह्मण उवाच ॥ विद्वेषणं परमं जीवलोके कुर्य्यान्नरः पार्थिव याच्यमानः । तत्त्वां पृच्छामि कथन्तु राजन् दद्याद्भवान् दयितञ्च मेऽद्य ।

॥ राजोवाच ॥ न चानुकीर्त्तये दद्य दत्त्वा अयाच्यमर्थं न च संशृणोमि प्राप्यमर्थञ्च संश्रुत्य तच्चापि दत्त्वा सुसुखी भवामि ।

ददामि ते रोहिणीनां सहस्रं प्रियो हि मे ब्राह्मणो याच्यमानः । नमे मनः कुप्यति याच्यमाने दत्तं न शोचामि कदाचिदर्थं ।

इत्युक्त्वा ब्राह्मणाय राजा गोसहस्रं ददौ प्राप्तवांश्च सहस्रं ब्राह्मण इति । १२२६०

इति श्रीमहाभारते आरण्यपर्व्वणि मार्कण्डेयसमास्यापर्व्वणि नाहुषचरित्रे पञ्चनवत्यधिकशततोऽध्यायः ॥ १९५ ॥

॥ वैशम्पायन उवाच ॥ भूय एव महाभाग्यं कथ्यतामित्यब्रवीत् पाण्डवः ।

अथाचष्ट मार्कण्डेयो महाराज वृषदर्भसेदुकनामानौ राजानौ नीतिमार्गरतौ अस्त्रोपास्त्रकृतिनौ ।

सेदुको वृषदर्भस्य बालस्यैव उपांशुव्रतमभ्यजानन् कुप्यमदेयं ब्राह्मणस्य ।

अथ तं सेदुकं ब्राह्मणः कश्चिद्वेदाध्ययनसम्पन्नः । आशिषं दत्त्वा गुर्व्वर्थी भिक्षितवान् ।

अश्वसहस्रं मे भवान् ददात्विति तं सेदुको ब्राह्मणमब्रवीत् । १२२६५

नास्ति सम्भवो गुर्व्वर्थं दातुमिति ।

स त्वं गच्छ वृषदर्भसकाशं राजा परमधर्म्मज्ञो ब्राह्मण तं भिक्षस्व । स ते दास्यति तस्यैतदुपांशुव्रतमिति ।

अथ ब्राह्मणो वृषदर्भसकाशं गत्वा अश्वसहस्रमयाचत । स राजा तं कशेनाताडयत् ।

तं ब्राह्मणोऽब्रवीत् किं हिंस्यनागसं मामिति ।

एवमुक्त्वा तं शपन्तं राजाह विप्र किं यो न ददाति तुभ्यमुताहोस्वित् ब्राह्मण्यमेतत् । १२२७०

॥ ब्राह्मण उवाच ॥ राजाधिराज तव समीपं सेदुकेन प्रेषितो भिक्षितुमागतः । तेनानुशिष्टेन मया त्वं भिक्षितोऽसि ।

॥ राजोवाच ॥ पूर्व्वाह्णे ते दास्यामि यो मेऽद्य बलिरागमिष्यति । यो हन्यते कशया कथं मोघं चेपणं तस्य स्यात् ।